

Art. 2. Wynagrodzenie, wymienione w art. 1, zastępuje dotychczasową pensję zasadniczą oraz dodatek aktywalny, dodatki osobiste i wszelkie dodatki wojenne; wszystkie natomiast inne na zasadzie dotychczasowych rozporządzeń wypłacane pobory pozostają nadal w mocy.

Art. 3. Jeżeli suma należnych któremuś z funkcjonariuszy, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, poborów, a mianowicie płacy zasadniczej wraz z dodatkiem pięcioletnim, dodatku aktywalnego, dodatku osobistego i dodatku wojennego, byłaby na zasadzie dotychczasowych ustaw i rozporządzeń większą od sumy należnej na zasadzie niniejszego rozporządzenia, wówczas ta większa suma będzie i nadal wypłacana.

Art. 4. W razie wypłaty poborów w walucie austriackiej będzie ona obliczona w stosunku 150 kor. za 100 mk.

Art. 5. Regulacja płac niewymienionych w niniejszym rozporządzeniu urzędników, podurzędników i służby wyszczególnionych w art. 1 uczelni będzie przedmiotem osobnego zarządzenia.

Warszawa, dnia 10 marca 1919 roku.

Prezydent Ministrów:

w z. *S. Wojciechowski*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:

w z. *Gąsiorowski*

303.

ROZPORZĄDZENIE.

Na zasadzie art. 2, 51 i 56 Tomu XI, Części II Ustawy Kredytowej Rozdziału X — o instytucjach kredytowych prywatnych i społecznych, zatwierdzam zmianę artykułu 100 ustawy Towarzystwa Kredytowego miasta Warszawy.

Artykuł ten w nowem brzmieniu opiewa:

„W ciągu postępowania sprzedażnego, rozpoczętego z rozporządzenia Towarzystwa, Dyrekcja władną jest, jeśli to za właściwe uważa, ustanowić dozór nad nieruchomością, poruczając go właścicielowi nieruchomości lub osobie obcej.

Dyrekcji służy prawo i przed zapisaniem ostrzeżenia w księdze hipotecznej o sprzedaży nieruchomości, o ile to uzna za konieczne, ustanawianie dozorów nad nieruchomościami zaległemi w opłacie najmniej dwóch rat od pożyczek Towarzystwa, a w razie dewastacji nieruchomości, niezależnie od płacenia rat Towarzystwa. Dozór taki pociąga za sobą odpowiedzialność będącą następstwem dozoru sądowego. Jeżeli dozór poruczonym będzie dłużnikowi, ten ostatni nie otrzymuje za to żadnego wynagrodzenia“.

Warszawa, dnia 5 maja 1919 r.

Minister Skarbu:

Karpiński